

за това име, и че за това извършените звѣрства не би могли съ нищо да са оправдаятъ. Той самъ-си наричаше Шевкетъ-паша виновникъ на Пазарджикската история и лошъ човѣкъ, достоинъ за най-строго наказание. Отъ сичките до сега видени отъ мене турци, той първи проумяваше чувството на патриотизма и скърбеше за бѣдствията на страната си, защото тя е негова родина, а не защото исламизма е въ опасность. Ако сичките или полвината отъ турските чиновници да бѣха вжодушевени отъ подобни стремления, Турция нѣмаше да са намира въ сегашното си положение и вжможно би било още да са надѣваме за вжрождение-то ѝ. Но въ цѣлата Отоманска Империя нѣма нито дестина такива хора. Сетнѣ ние са научихме, че тоя човѣкъ билъ зетъ сираче въ една бжлгарска челядь, дѣто билъ отхраненъ не по-турски, ако и да си останалъ мюсюманинъ. Ето защо той разбираше святите думи: „отечество“, „патриотизмъ“, сжчувуваше на своите християне сжсѣди и ясно сжзнаваше, че благодарѣнствието на родината му зависяше така сжщо отъ християните, като и отъ послѣдователите на Мохамета.

Азъ твжрдѣ добрѣ зная, че сичко, казано отъ мене въ негова полза, ще му послужи за вреда въ Цариградъ. Но моите похвали не могатъ повлия на сждбата му, защото беевете отъ тоя округъ водятъ съ него такава упорита борба за опитванията му да покровителствува християните, щото е за вѣрванъе, че скоро ще бжде махнатъ*). Но той и самъ-си ни говореше.

*) Предсказанието на Макгахана са потвжрди, и той извѣстява съ телеграмма отъ 7 Ноемврий, че ямболския мю-